

1. Walkietalkie

Bart houdt zijn spaarpot op de kop. Muntjes kletteren op zijn bureau, maar gelukkig zitten er ook een paar briefjes bij. Hij heeft een hele poos gespaard. Bij elkaar heeft hij meer dan 25 euro, misschien wel genoeg om in alle leuke attracties te gaan! Hij stopt het geld in zijn portemonnee, doet die in zijn broekzak en kijkt naar buiten.

In het steegje komt een blonde jongen in een spijkerjas aanfietsen. Joost is precies op tijd, zoals altijd.

Bart stormt de trap af, grist zijn trainingsjas van de kapstok en opent de deur naar de woonkamer.

‘Mam, Joost is er, we gaan naar de kermis.’

‘Doe je voorzichtig?’ zegt zijn moeder.

‘Ik wou dat je dat niet altijd zei,’ moppert Bart.

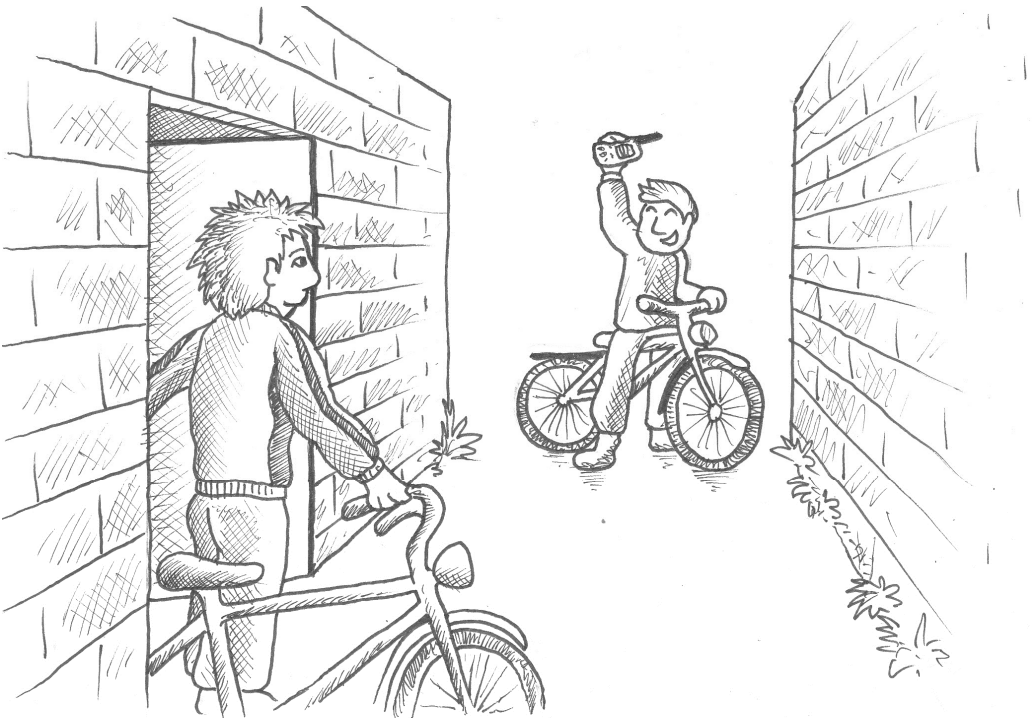
‘Ik ben geen klein kind meer.’

‘Sorry, gewoonte.’ Zijn moeder glimlacht. ‘Veel plezier dan maar, en om zes uur thuis zijn.’

Bart pakt zijn fiets uit de schuur en loopt met zijn fiets aan de hand naar Joost.

Joost steekt zijn hand naar hem uit, met daarin iets dat lijkt op een mobieltje.

‘Wat is dat?’ vraagt Bart.

‘Een walkietalkie. Pak je hem aan?’

‘Een walkietalkie? Ik ben toch geen zes meer!’ Bart vindt het echt iets voor Joost, om met zoiets aan te komen zetten.

‘Deze walkietalkies zijn niet voor kleine kinderen,’ verdedigt Joost zich. ‘Ze hebben een bereik van drie kilometer!’

‘Je moet eens zorgen dat je een mobieltje krijgt.’

‘Ik mag pas een mobieltje als ik naar de brugklas ga,’ zegt Joost een beetje sip. En, vrolijker: ‘Maar hiermee kunnen we ook praten op de kermis. Het is een stuk goedkoper dan elkaar bellen, je hoeft alleen de batterijen te betalen.’

‘We gaan niet naar de kermis om te kletsen.’ Bart springt op zijn fiets. ‘Kom, dan racen we naar de Grote Markt. Wie het eerst bij de Martinitoren is!’ Hij trapt met zijn sneakers zo hard op de pedalen als hij durft in het steegje en kijkt achterom.

Joost stopt de walkietalkie in een zak en komt Bart met een rotvaart achterna.

2. “Booster”

Bart zet zijn fiets vlakbij de Martinitoren en probeert zijn ademhaling onder controle te krijgen.

‘Ben je er ook eindelijk?’

‘Jij had een voorsprong, dat is niet eerlijk,’ hijgt Joost. Hij zet zijn fiets naast die van Bart.

‘Als we straks naar huis gaan, doen we wel weer een wedstrijd. Wedden dat ik dan ook win?’ Bart lacht en wacht Joosts antwoord niet af. ‘Kom, we gaan ergens in!’ Hij loopt het plein op, kijkt om naar Joost en wenkt hem.

‘Zullen we in het spookhuis gaan?’ stelt Joost voor.

‘Het spookhuis is voor kleuters, sukkel,’ scheldt Bart hem uit. Soms vraagt hij zich af waarom die suffe Joost zijn beste vriend is.

‘Ik ben heus niet bang, hoor,’ valt Joost uit. ‘Het is

toch juist lachen, met al die geraamtes enzo.’

Bart schudt zijn hoofd, pakt Joost bij de arm en trekt hem mee. ‘Dát lijkt me meer iets voor ons,’ zegt hij, wijzend naar een nieuwe attractie. Die bestaat uit een soort stalen arm van minstens drie hui-zen hoog, waar twee stoelen onderaan zitten. De stalen arm maakt gigantische cirkels in de lucht.

“Booster” staat met grote blauwe letters op de wand erachter.

‘Nou, dan wens ik je veel plezier.’ Joost zwaait naar Bart, alsof die al instapt.

‘Ga je niet mee?’ vraagt Bart.

‘Ik, eh, heb hoogtevrees.’ Joost schuifelt met zijn voet en kijkt Bart niet aan.

‘Tuurlijk heb jij hoogtevrees, watje! Geeft niets, hoor, ik durf er wel alleen in.’ Met grote stappen banjert Bart naar het hokje van de kaartverkoop, waar hij een kaartje koopt. Er zit al iemand in de “Booster”, hij kan er nog net bij. Hij loopt het plat-
form op, propt zijn portemonnee in zijn broekzak

en gaat in de vrije stoel zitten.

Een jongen pakt het kaartje aan en maakt Bart vast. Eerst komt Bart in iets wat op een autogordel lijkt en daarna komt er een zware harde beugel over hem heen. De jongen loopt weg en snelle popmuziek schalt uit de speakers. Bart voelt zijn hart steeds vlugger kloppen. Gelukkig zit hij goed vast.

De “Booster” komt langzaam op gang en vliegt na het eerste rondje in steeds sneller tempo rond. Zijn buik voelt zoals vroeger op de schommel, maar dan minstens tien keer zo erg.

Ineens ziet hij vanuit zijn ooghoeken een portemonnee door de lucht vliegen. De beurs lijkt op de zijne, maar die zit in zijn broekzak. Toch? Voor de zekerheid voelt hij even aan zijn zak. Die is leeg.

De “Booster” gaat weer over de kop en Bart raakt zijn gevoel voor oriëntatie kwijt. Hij probeert zich te concentreren om te zien waar zijn portemonnee ligt. De volgende ronde dat de “Booster” ronddraait ziet hij zijn beurs op de grond liggen.

Gelukkig pakt een jongen met een rode pet hem op.

Die brengt hem vast naar het hokje van de kaartverkoop.

Nee, de jongen steekt Barts portemonnee in zijn binnenzak!

‘Joost! Jóóst!’ Bart schreeuwt zo hard als hij kan.